

ความเป็นมา

จากสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันที่มีการปลดคนงานมาก ทำให้แรงงานที่ว่างงานส่วนหนึ่งกลับภูมิลำเนาเพื่อหางานในท้องถิ่นทำ นอกจากการทำอะไรทำสวน ซึ่งมีรายได้น้อยแล้ว การประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพที่ตนถนัดเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวเป็นความต้องการของบุคคลหรือแรงงานว่างงานทั่วไป แต่จากสภาพปัจจุบัน สิ่งที่มีคือมีแรงงานผู้ว่างงานจำนวนมาก ซึ่งนอกจากภาวะการเลิกจ้างแล้ว ยังมีแรงงานใหม่ที่จบการศึกษาและเข้าสู่ตลาดแรงงานมาก ดังเช่นในปี พ.ศ. 2539 มีแรงงานใหม่ที่จบการศึกษาระดับต่างๆ และเข้าสู่ตลาดแรงงานถึง 291,925 คน¹ แต่จากผลการศึกษาความต้องการแรงงานฝีมือในช่วง พ.ศ. 2540 - 2544 พบว่ามีการจ้างงานต่ำกว่าความต้องการของผู้จ้าง² ดังเช่นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวนการจ้างงานสูงเป็นลำดับที่ 4 ของภาคใต้ คือมีการจ้างงาน 16,806 คน แบ่งเป็นช่าง 12.7% . นักงาน 43.2% และกรรมกร 44.1% แต่มีตำแหน่งว่างงานในปี พ.ศ. 2539 ถึง 24,680 คน ทั้งที่จังหวัดนครศรีธรรมราชมีกำลังแรงงานในปี พ.ศ. 2539 ถึง 24,750 คน³ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแรงงานไม่ทราบความต้องการของผู้จ้าง ไม่มีแรงงานที่มีความสามารถในสาขาวิชาชีพที่ผู้จ้างต้องการ หรือแรงงานมีความสามารถไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้จ้าง

ดังนั้นหากรู้ความต้องการของผู้จ้าง และพัฒนาฝีมือ ความรู้และความสามารถของแรงงานให้สอดคล้องกับพื้นฐานความรู้เดิมของแรงงาน และสอดคล้องกับความต้องการของผู้จ้างแล้ว จะช่วยให้แรงงานมีความรู้ และทักษะฝีมือเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นการช่วยเพิ่มโอกาสในการทำงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต้องการประกอบอาชีพทางอุตสาหกรรม และความต้องการพัฒนาฝีมือของแรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานของปริมาณแรงงานทางอุตสาหกรรมในจังหวัดนครศรีธรรมราช และเพื่อรู้ทักษะวิชาชีพทางอุตสาหกรรมที่แรงงานต้องการพัฒนาความรู้ ความสามารถและทักษะฝีมือ ทั้งนี้ข้อมูลทั้งหมดจะเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการพิจารณาการจัดหลักสูตรการสอนเพื่อสร้างบุคลากรเข้าสู่ตลาดแรงงาน อีกทั้งจัดหลักสูตรเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานที่มีอยู่ เพื่อให้ได้แรงงานที่มีฝีมือ รองรับความต้องการแรงงานในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ที่มีการสำรวจพบว่า² ภาคใต้มีความต้องการแรงงานในช่วงปีดังกล่าว เฉลี่ยปีละ 12,214 คน แบ่งเป็นต้องการ

วิศวกรรมและช่างชำนาญงาน 3,375 คน ช่างเทคนิค 7,115 คน ช่างฝีมือ 7,008 คน และช่าง
 กึ่งฝีมือ 14,411 คน

จุดมุ่งหมายของการวิจัย *

1. เพื่อสำรวจความต้องการประกอบอาชีพทางอุตสาหกรรมของแรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อสำรวจความต้องการพัฒนาฝีมือของแรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราช

ความสำคัญของการวิจัย

ภายหลังการดำเนินงานตามโครงการนี้เสร็จ จะได้ข้อมูลสำหรับสถานศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราชและจังหวัดใกล้เคียงเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาจัดหลักสูตรการเรียนการสอนและสำหรับสถานศึกษารวมทั้งหน่วยงานของรัฐบาลในการจัดหลักสูตรการสอนระยะสั้นเพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานที่มีอยู่ ให้สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของแรงงาน และความต้องการของผู้จ้าง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ แรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราชที่ต้องการงานทำ จำนวน 80 คน ซึ่งได้จากวิธีเลือกแบบเจาะจง จากแรงงานที่หางานใน งานวันนัดพบแรงงานของจังหวัดนครศรีธรรมราช ระหว่างวันที่ 9-10 มิถุนายน พ.ศ. 2542 เฉพาะผู้ที่มีความต้องการประกอบอาชีพทางอุตสาหกรรม
3. ตัวแปรที่ศึกษา ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปร 2 ด้านคือ
 - 3.1 ความต้องการประกอบอาชีพทางอุตสาหกรรม
 - 3.2 ความต้องการพัฒนาฝีมือของแรงงาน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราช หมายถึง บุคคลผู้ต้องการประกอบอาชีพทางอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นบุคคลที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช
2. อาชีพทางอุตสาหกรรม หมายถึง สาขาวิชาชีพ 11 สาขาวิชาชีพ ได้แก่ ช่างไฟฟ้า-อิเล็กทรอนิกส์ ช่างเครื่องกลโรงงาน ช่างโลหะ ช่างกระจก ช่างยนต์ ช่างก่อสร้าง ช่างปูน-คอนกรีต ช่างท่อ-สุขภัณฑ์ ช่างเครื่องเรือน ช่างเครื่องปั้นดินเผา และช่างออกแบบ
3. ความต้องการพัฒนาฝีมือแรงงาน หมายถึง อาชีพทางอุตสาหกรรมที่แรงงานในจังหวัดนครศรีธรรมราชต้องการพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติ หรือฝึกทักษะเพิ่มเติม และพัฒนาความรู้ความสามารถทางทฤษฎีในเชิงวิชาการ ในสาขาวิชาชีพทางอุตสาหกรรม